

El text...

(Paraules pronunciades el dia de Santa Eulàlia de l'any 2006 amb motiu de la concessió de la Creu de Santa Eulàlia)

Senyor alcalde Jaume, membres del consistori, amics i amigues:

Diu que en nom de tots quatre he d'agrair la decisió d'haver-nos concedit aquest guardó.

Penso que és hora de pensar en les nostres vides de persones grans. Hi ha un text de Bergson, molt bonic, que diu que des que varem tenir consciència de nosaltres mateixos totes les coses que hem captat, pensat i estimat queden indefectiblement en la nostra consciència. Per tant, us proposo, amics guardonats, de mirar a dins nostre, què ha estat la nostra vida. I també us convido a tots vosaltres que ens acompanyeu en aquest camí: Com ha estat la vida de cadascú de nosaltres: Tristeses i alegries, moments de glòria, moments de dolor, caigudes i superació de les tempestes. Oi que és veritat? Quan hi ha una tempesta esperem el bon temps i, quan arriba, el cel és més blau i llueix més intensament. I estem contents.

Hi han hagut tempestes en la nostra vida. Si ho haguéssim mirat des d'un punt de vista negatiu pensariem allò de Joan Alcover quan parla del jardí abandonat: *Arbre mutilat / brollador eixut / jardí desolat / de ma joventut*. És a dir: no solament els grans hem passat o passem problemes. També els joves, i prou que ho sabem, en passen. I encara allò del Quixot, de Cervantes en l'última pàgina del Quixot: *ya en los nidos de antaño no hay pájaros...*

Penso que els qui ens han donat aquesta creu de Santa Eulàlia, del nostre poble, no és pas per mereixement propi, perquè prou hem fallat en el nostre treball, de voler fer bé o de voler fer coses. Hem fallat, però no hem perdut mai l'esperança. Per això, amb els meus companys us agraïm la vostra presència aquí perquè és un signe d'esperança. Encara que siguem grans, prou que vindran els joves amb l'esperança de la seva vida. La tenen als dits, la tenen a les mans.

Si hem parlat de la nostra vida, també hem de parlar del nostre poble. Us recordeu allò de Joan Arús?

*Jo tinc el meu poble com el té tothom,
no cal pas que us digui quin és el seu nom*

No cal pas que ens diguem quin és el nostre nom. Veieu: el nostre nom.

Us convido a fer una bonica excursió pel Montseny. Anirem cap a Tona i allà, a l'hostal de les Quatre Carreteres, girarem a la dreta: Seva, Viladrau, el Pla de l'Espinal, Santa Fe. Ep, hau-

riem de deturar-nos, abans, perquè si volem una visió del nostre poble, no diré superficial però externa, exterior, veurem un poble net i bonic des del coll de Santa Elena. Un poble que brilla en la plana ondulada, majestuosa del Vallès, que és el camp on juguem el partit de les nostres vides. Però si volem una visió més profunda del nostre poble hem de tornar enre, cap a Sant Marçal i allà, prop de la fageda que ens porta a Matagalls, ens escometrà la veu del poeta. Guerau de Liost ens dirà:

*Déu te guard vianant,
que t'imposi el Montseny,
una mica d'amor
i una mica de seny.*

Això és el que desitgem tots, l'alcalde, els consellers... Tots nosaltres desitgem pel nostre poble que sigui el millor poble del món. Que tingui una mica de seny i una mica de goig.

Podríem fer-lo aquest camí, aquest camí del nostre poble, de les nostres vides. Perquè vosaltres ens heu concedit aquest guardó pensant en la nostra vida, en el treball, en la presència en el poble.

I us convido a fer aquest camí—el nostre, el de cadascú i el de Santa Eulàlia com a poble—fent cabal de la veu poderosa de Sant Agustí: *Som, coneixem que som i estimem això que som i això que coneixem*. Som: tu Marcel ets, tu amic i amiga ets, Santa Eulàlia és, Catalunya és.

I ens coneixem tu i jo amic i amiga. Coneixem les nostres mancances i els nostres petits encerts.

Santa Eulàlia, un poble que creix, un poble embalat cap al progrés, un poble bonic, té els seus encerts i també les seves falles. Prou que ho sabeu vosaltres regidors que heu de parlar a cada reunió de les falles, del que falta al nostre poble.

Veieu: una mica d'amor, una mica de seny. Hi ha per a tothom germanor i generositat; potser també hi han enveges de vegades. És llei de vida. Però som això, coneixem el que som i ho volem millorar. Com que estimem el nostre poble, volem millorar-nos nosaltres i volem millorar el nostre poble. I això ho volem fer, ho podem fer i ho farem, amb l'ajuda de Déu, perquè estimem el nostre poble Santa Eulàlia.

Marcel Galobart